

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগ টেক্সফাৰ (স্থানান্তৰ) হোৱাৰ যুগ, এতিয়া তোমালোক কণিষ্ঠৰ পৰা উত্তম পুৰুষ হ'ব লাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ লগতে কোনসকল সন্তানৰো মহিমা গোৱা হয়?

উত্তৰ: যিসকলে শিক্ষক হৈ বহুতৰে কল্যাণ কৰাৰ নিমিত্ত হয়, তেওঁলোকৰ মহিমাও পিতাৰ লগতে গোৱা হয়। কৰণ-কৰাৱণহাৰ বাবাই সন্তানসকলৰ দ্বাৰা অনেক কল্যাণ কৰায় সেয়েহে সন্তানসকলৰো মহিমা হৈ যায়। এনেকৈ কয় – অমুকে মোৰ ওপৰত দয়া কৰিলে যাৰ বাবে মই কিহৰ পৰা কি হৈ গ'লো! শিক্ষক নোহোৱাকৈ আশীৰ্বাদ পাব নোৱাৰা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক সোধে। বুজায়ো পাছত সোধেও। এতিয়া পিতাক সন্তানসকলে জানিছে। যদিও কোনোবাই সৰ্বব্যাপি বুলিও কয় কিন্তু তাৰ আগতে পিতাক চিনি পোৱাতো উচিত নহয় জানো – পিতা কোন হয়? চিনি লৈ পুনৰ কোৱা উচিত, পিতাৰ নিবাসস্থান ক'ত? পিতাক নাজানেই তেন্তে তেওঁৰ বাসস্থানৰ বিষয়ে কেনেকৈ জানিব। মানুহে কৈ দিয়ে – তেওঁতো নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম, মানে নায়েই। তেন্তে যিটো বস্তু নায়েই তেওঁৰ থকা স্থানৰ বিষয়েও কেনেকৈ বিচাৰ কৰা যায়? এয়া এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা। পিতাই প্ৰথমতেতো নিজৰ পৰিচয় দিছে, তাৰ পাছত থকা স্থানৰ বিষয়ে বুজোৱা হয়। পিতাই কয় – মই তোমালোকক এই ৰথৰ দ্বাৰা পৰিচয় দিবলৈ আহিছো। মই তোমালোক সকলোৰে পিতা, যাক পৰমপিতা বুলি কোৱা হয়। আত্মাকো কোনেও নাজানে। পিতাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল নাই তেন্তে সন্তানসকল ক'ৰপৰা আহিল? পিতাই হৈছে নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম তেন্তে সন্তানসকল আকৌ ক'ৰপৰা আহিল? সন্তান আছে সেয়েহে নিশ্চয় পিতাও আছে। এইটো সিদ্ধ হয় যে তেওঁ নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম নহয়। যিমানৈ সূক্ষ্ম নহওক সন্তানসকলৰো নাম-ৰূপ আছে। আকাশ সূক্ষ্ম হয়, তথাপিও আকাশ নামটো আছে নহয় জানো। যেনেকৈ এই পোলাৰ (আকাশ, মহাশূন্য) সূক্ষ্ম হয়, তেনেকৈ পিতাও বহুত সূক্ষ্ম হয়। সন্তানসকলে বৰ্ণনা কৰে আচৰিত তৰা হয়, যি এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, যাক আত্মা বুলি কয়। পিতাতো থাকেই পৰমধামত, সেয়া হৈছে থকা ঠাই। ওপৰফালে দৃষ্টি যায় নহয় জানো। আঙুলিৰে ওপৰফালে ইংগিত দি স্মৰণ কৰে। তেনেহ'লে যাক স্মৰণ কৰে, নিশ্চয় কিবা বস্তু হ'ব। পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলিতো কয় নহয় জানো। তথাপিও নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম বুলি কোৱা – ইয়াক অস্তান্তৰতা বুলি কোৱা হয়। পিতাক জনা, ইয়াক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। পিতাকো জনা নাছিল, নিজকো জনা নাছিল। এতিয়া বুজিছা আমি আত্মা হয়, শৰীৰ নহয়। আত্মাক অবিনাশী বুলি কোৱা হয় তেন্তে নিশ্চয় কিবা বস্তু নহয় জানো। অবিনাশী কোনো নাম নহয়। অবিনাশী অৰ্থাৎ যাৰ বিনাশ নহয়। তেন্তে নিশ্চয় কিবা বস্তু হয়। সন্তানসকলক ভালদৰে বুজোৱা হৈছে, মৰমৰ সন্তানসকল, যাক সন্তান বুলি কয় সেই আত্মাসকল অবিনাশী হয়। এয়া আত্মাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি বুজায়। এই খেল এবাৰে হয় যেতিয়া পিতা আহি সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। ময়ো ভাওৰীয়া হওঁ। কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰো, এয়াও তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। পুৰণি অৰ্থাৎ পতিত আত্মাক নতুন পবিত্ৰ কৰি তোলা সেয়েহে তাত তোমালোকৰ শৰীৰো গুল গুল (ফুলৰ দৰে) হয়। এয়াতো বুদ্ধিত আছে নহয় জানো।

এতিয়া তোমালোকে বাবা-বাবা বুলি কোৱা, এয়া ভূমিকা চলি আছে। আত্মাই কয় বাবা আহিছে – আমাক সন্তানসকলক শান্তিধাম ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। শান্তিধামৰ পাছত হ'য়েই সুখধাম। শান্তিধামৰ পাছত দুখধাম হ'ব নোৱাৰে। নতুন সৃষ্টিত সুখ বুলিয়ে কোৱা হয়। এই দেৱী-দেৱতাসকল যদি চৈতন্য হয় আৰু এওঁলোকক কোনোবাই সোধে আপোনালোক ক'ৰ নিবাসী, তেতিয়া ক'ব – আমি স্বৰ্গৰ নিবাসী। এতিয়া এই জড় মূৰ্তিয়েতো ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকেতো ক'ব পাৰা, আমি আচলতে স্বৰ্গৰ নিবাসী দেৱী-দেৱতা আছিলো আকৌ ৪৪ৰ চক্ৰ ঘূৰি এতিয়া সংগমলৈ আহিছো। এয়া হৈছে টেক্সফাৰ হোৱাৰ পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। সন্তানসকলে জানে – আমি বহুত উত্তম পুৰুষ হওঁগৈ। আমি প্ৰত্যেক ৫ হাজাৰ বছৰ পাছত সতোপ্ৰধান হওঁ। সতোপ্ৰধানো ক্ৰমানুসৰি বুলি ক'ব। সেয়েহে এই গোটেই ভূমিকা আত্মাই পাইছে। এনেকৈ নকয় যে মনুষ্যই ভূমিকা লাভ কৰিছে। আমি আত্মাসকলে ভূমিকা পাইছো। মই আত্মাই ৪৪ জন্ম লওঁ। আমি আত্মাসকল উত্তৰাধিকাৰী হয়, উত্তৰাধিকাৰী সদায় মেল (পুৰুষ) হয়, ফিমেল (মহিলা) নহয়। সেয়েহে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটো দৃঢ়ভাৱে বুজিব লাগে – আমি সকলো আত্মা পুৰুষ হয়। সকলোৱে বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। হদৰ লৌকিক পিতাৰ পৰা কেৱল পুত্ৰসকলেহে উত্তৰাধিকাৰ পায়, কন্যাসকলে নাপায়। এনেকুৱাও নহয় যে আত্মা সদায় মহিলাই হয়। পিতাই বুজায় – তোমালোক আত্মাসকলে কেতিয়াবা পুৰুষৰ কেতিয়াবা মহিলাৰ শৰীৰ লোৱা। এই সময়ত

তোমালোক সকলোৱে পুৰুষ হোৱা। সকলো আত্মাই এজন পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। সকলো সন্তানেই সন্তান। সকলোৰে পিতা এজন। পিতামোহ কয় – হে সন্তানসকল, তোমালোক সকলো আত্মা পুৰুষ হোৱা। মোৰ আত্মিক সন্তান হোৱা। আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ পুৰুষ-মহিলা দুয়োৰে প্ৰয়োজন। তেতিয়াইতো মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হ’ব। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। যদিও কয় আমি সকলো ভাই-ভাই কিন্তু বুজি নাপায়।

এতিয়া তোমালোকে কোৱা – বাবা আপোনাৰ পৰা আমি অনেক বাৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিছো। আত্মাৰ এইটো দূত হৈ যায়। আত্মাই পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰে – অ’ বাবা দয়া কৰা। বাবা এতিয়া আপুনি আহা, আমি সকলো তোমাৰ সন্তান হ’ম। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি আমি আত্মাসকলে আপোনাকে স্মৰণ কৰিম। পিতাই বুজাইছে – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব, প্ৰত্যেক 5000 বছৰ পাছত আমি এই দেৱতা কেনেকৈ হওঁ, এয়াও জনা উচিত নহয় জানো। স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ কাৰ পৰা পাব, এয়া এতিয়া তোমালোকে বুজিছা। পিতাতো স্বৰ্গবাসী নহয়, সন্তানসকলক স্বৰ্গবাসী কৰি তোলে। নিজেতো নৰকলৈহে আহে, তোমালোকে পিতাক মাতাও নৰকলৈয়ে, যেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধান হোৱা। এয়া তমোপ্ৰধান সৃষ্টি নহয় জানো। সতোপ্ৰধান সৃষ্টি আছিল। 5000 বছৰ আগতে এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। এই কথাবোৰ, এই পঢ়াক এতিয়া তোমালোকে জানিছা। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পঢ়া। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ভগৱানৰ সময় নালাগে.... সন্তান হ’লা আৰু উত্তৰাধিকাৰী হ’লা, পিতাই কয় – তোমালোক সকলো আত্মা মোৰ সন্তান হোৱা। তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। তোমালোক ভাই-ভাই হোৱা, নিবাস স্থান হৈছে মূলবতন অথবা নিৰ্বাণধাম, যাক নিৰাৰাণী সৃষ্টি বুলিও কয়। সকলো আত্মা তাত থাকে। এই সূৰ্য চন্দ্ৰৰো সিপাৰে সেয়া তোমালোকৰ ছুইট (মিঠা) চাইলেক্স (শান্তিৰ) ঘৰ, কিন্তু তাততো বহি যাব নালাগে। বহি কি কৰিবা। সেয়াতো যেন জড় অৱস্থা হৈ গ’ল। আত্মাই যেতিয়া ভূমিকা পালন কৰে তেতিয়া চৈতন্য বুলি কোৱা হয়। চৈতন্য হ’লেও যদি ভূমিকা পালন নকৰে তেন্তে জড় নহ’ল জানো। তোমালোক ইয়াত থিয় হৈ যোৱা, হাত-ভৰি নচলাবা তেতিয়া জড় বস্তুৰ দৰেই হ’লা। তাততো নেচাৰেল (স্বভাৱগত) শান্তি থাকে, আত্মা যেন জড় হয়। কোনো ভূমিকা পালন নকৰে। শোভাতো ভূমিকা পালন কৰাতো নাই জানো। শান্তিধামত কি শোভা হ’ব? আত্মা সুখ-দুখৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকে। যদি কোনো ভূমিকা পালন নকৰে তেনেহ’লে তাত থাকি কি লাভ? প্ৰথমে প্ৰথমে সুখৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকেই প্ৰথমৰ পৰাই ভূমিকা লাভ কৰিছে। কিছুমানে কয় – আমাকতো মুক্তি লাগে। পানীৰ বুৰবুৰণিত মিলি গ’ল বচ, আত্মা যেন নায়েই। একোৱে ভূমিকা পালন নকৰিলে তেতিয়া জড় বুলিয়েই ক’ব। চৈতন্য হৈও জড় বস্তুৰ দৰে পৰি থাকিলে তেতিয়া কি লাভ? ভূমিকাতো সকলোৱে পালন কৰিবই লাগিব। হীৰো-হীৰোইনৰ (নায়ক-নায়িকাৰ) ভূমিকাক মুখ্য বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে হীৰো-হীৰোইনৰ টাইটেল (উপাধি) পোৱা। আত্মাই ইয়াত ভূমিকা পালন কৰে। প্ৰথমতে সুখৰ ৰাজ্য কৰে পাছত ৰাৱণৰ দুখৰ ৰাজ্যলৈ যায়। এতিয়া পিতাই কয় – তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে এইটো বাৰ্তা দিয়া। শিক্ষক হৈ আনক বুজোৱা। যিসকল শিক্ষক নহয় তেওঁলোকৰ পদ কম হ’ব। শিক্ষক হ’ব নোৱাৰিলে কাৰোবাৰ আশীৰ্বাদ কেনেকৈ পাবা? কাৰোবাক পইচা দিলে তেতিয়া তেওঁ বহুত আনন্দিত নহ’ব জানো। অন্তৰ্বেৰে বুজি পায় বী.কে. সকলে আমাৰ ওপৰত দয়া কৰে, আমাক কিহ’ৰ পৰা কি কৰি তোলে! এনেয়েতো মহিমা এজন পিতাৰে কৰে – বাহ বাবা, আপুনি এই সন্তানসকলৰ দ্বাৰা আমাৰ কিমান কল্যাণ কৰে! কাৰোবাৰ দ্বাৰাতো হয় নহয় জানো। পিতা কৰণকৰাৱনহাৰ হয়, তোমালোকৰ দ্বাৰা কৰায়। তোমালোকৰ কল্যাণ হয়। তেতিয়া পুনৰ তোমালোকে আনৰ কলম লগোৱা। যেনেকৈ যিয়ে সেৱা কৰে, সিমানে উচ্চ পদ পায়। ৰজা হ’বলৈ হ’লে প্ৰজাও তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। পাছত যিসকলে ভাল নম্বৰ ল’ব তেওঁলোকেও ৰজা হয়। মালা তৈয়াৰ হয়। নিজকে সোধা উচিত মই মালাত কেই নম্বৰ হ’মগৈ। 9 ৰত্ন মুখ্য নহয় জানো। মাজতে হ’ল হীৰা বনাওঁতাজন। হীৰাক মাজত ৰাখে। মালাত ওপৰত ফুলো থাকে। অন্ত সময়ত তোমালোকে গম পাবা – কোনসকল মুখ্য দানা হয়, যিয়ে ডিনায়টি (ৰাজবংশত)ত আহিব। পিছলৈ তোমালোক সকলোৰে সাক্ষাৎকাৰ নিশ্চয় হ’ব। দেখিবা, এই সকলোৱে কেনেকৈ শাস্তি খায়। আৰম্ভণিতে দিব্য দৃষ্টিৰে তোমালোকে সূক্ষ্মবতনত দেখিছিল। এয়াও গুপ্ত হয়। আত্মাই শাস্তি ক’ত খায় – এয়াও নাটকত ভূমিকা আছে। গৰ্ভ জেলত শাস্তি পায়। জেলত ধৰ্মৰাজক দেখে তেতিয়া কয় – বাহিৰলৈ উলিওৱা। বেমাৰ আদি হয়, এয়াও কৰ্মৰ হিচাপ নহয় জানো। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। পিতাইতো নিশ্চয় ৰাইটে (শুদ্ধ) শুনাব নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে ৰাইটিয়াছ (ধৰ্মনিষ্ঠ) হোৱা। ৰাইটিয়াছ বুলি তেওঁলোকক কোৱা হয় যিসকলে পিতাৰ পৰা বহুত শক্তি লয়।

তোমালোক বিশ্বৰ মালিক নোহোৱাগৈ জানো। কিমান শক্তি থাকে। যুদ্ধ আদিৰ কথা নাই। শক্তি ক’ম হ’লে কিমান কাজিয়া হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে আধিক্যৰ বাবে শক্তি লাভ কৰা। সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। একে সমান

শক্তি পাব নোৱাৰে, একে সমান পদো নোপোৱা। এয়াও প্ৰথমৰ পৰা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটকত অনাদি পৰা নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। কোনোৱে শেষৰ ফালে আহে, এক-দুই জন্ম ল'লে আৰু শৰীৰ এৰিলে। দীপাৱলীত ম'হৰ যেনেকুৱা অৱস্থা হয়, ৰাতি জন্ম ল'লে, ৰাতিপুৱা মৰি যায়। ম'হতো অগণন থাকে। মানুহৰ তথাপি হিচাপ থাকে। মনুষ্যৰতো তথাপিও গণনা হয়। প্ৰথমতে যিসকল আত্মা আহে তেওঁলোকৰ আয়ুস কিমান বেছি হয়! তোমালোক সন্তানসকল আনন্দিত হোৱা উচিত – আমি বহুত দীঘলীয়া আয়ুসৰ হ'মগৈ। তোমালোকে সম্পূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰা। পিতাই তোমালোককে বুজায়, তোমালোকে কেনেকৈ সম্পূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰা। পঢ়া অনুসৰি ওপৰৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহ। তোমালোকৰ এই পঢ়া হৈছেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। পিতাই কয় – অনেক বাৰ তোমালোকক পঢ়াওঁ। এই পঢ়া অবিনাশী হৈ যায়। আধাকল্প তোমালোকে প্ৰালন্ধ পোৱা। সেই বিনাশী পঢ়াৰ দ্বাৰা সুখো অল্পকালৰ বাবে পোৱা যায়। এতিয়া কোনোবা বেৰিষ্টাৰ হ'লে পুনৰ কল্পৰ পাছত বেৰিষ্টাৰ হ'ব। এয়াও তোমালোকে জানা – সকলোৰে যি ভূমিকা, সেই ভূমিকাই কল্পই-কল্পই পালন কৰি থাকিব। দেৱতা হোৱা বা শূদ্ৰ হোৱা, প্ৰত্যেকৰে সেয়াই ভূমিকা চলি থাকিব, যি কল্পই-কল্পই চলিছিল। তাত কোনো পাৰ্থক্য থাকিব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি থাকে। এই সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল হয়। সোধেও পুৰুষাৰ্থ ডাঙৰ নে প্ৰালন্ধ ডাঙৰ? এতিয়া পুৰুষাৰ্থ অবিহনেতো প্ৰালন্ধ পাব নোৱাৰে। নাটক অনুসৰি পুৰুষাৰ্থৰ আধাৰত প্ৰালন্ধ পোৱা যায়। সেয়েহে গোটেই বোজা নাটকৰ ওপৰত আহি যায়। পুৰুষাৰ্থ কিছুমানে কৰে কিছুমানে নকৰে। আহেও, তথাপিতো পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে প্ৰালন্ধ নাপায়। গোটেই সৃষ্টিত যি কৰ্মকাণ্ড চলে, সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। আত্মাত আগৰে পৰা আদিৰ পৰা অন্তলৈ ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মাত ৪৪ জন্মৰ তত্ত্বভূমিকা আছে, হীৰাও হয় কড়ি তুল্যও হয়। এই সকলো কথা এতিয়া তোমালোকে শুনিছা। স্কুলত যদি কোনোবাই পাছ নকৰে তেতিয়া কোৱা হয় – ওঁ বুদ্ধিহীন হয়। ধাৰণা নহয়, ইয়াকে কোৱা হয় ভেৰাইটি (বেচিট্ৰময়) বৃক্ষ, ভেৰাইটি ফিচাৰ্ছ (বৈশিষ্ট)। এই ভেৰাইটি বৃক্ষৰ জ্ঞান পিতাইহে বুজায়। কল্প বৃক্ষৰ ওপৰতো বুজায়। বট বৃক্ষৰ উদাহৰণো ইয়াৰ ওপৰতে। ইয়াৰ শাখা বহুত বিয়পি যায়।

সন্তানসকলে বুজি পায় – আমি আত্মাসকল অবিনাশী, শৰীৰতো বিনাশ হৈ যাব। আত্মাইহে ধাৰণ কৰে, আত্মাই ৪৪ জন্ম লয়, শৰীৰতো সলনি হৈ থাকে। আত্মা সেয়াই, আত্মাইহে ভিন্ন ভিন্ন শৰীৰ লৈ ভূমিকা পালন কৰে। এয়া নতুন কথা নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলেও এতিয়া এইটো বুজনি পাইছা। কল্পৰ আগতেও এনেকৈ বুজিছিল। পিতা আহেও ভাৰততে। তোমালোকে সকলোকে বাৰ্তা দি থাকা, এনেকুৱা কোনো নাথাকিব যিয়ে বাৰ্তা নাপাব। বাৰ্তা দিয়াতো সকলোৰে অধিকাৰ হয়। আকৌ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰো ল'ব। কিবা অলপতো শুনিব নহয় জানো তথাপিও পিতাৰ সন্তান। পিতাই বুজাইছে – মই তোমালোক আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ। মোৰ দ্বাৰা এই ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জনা বাবে তোমালোকে এই পদ পোৱা। বাকী সকলোৱে মুক্তিলৈ গুচি যায়। পিতাইতো সকলোৰে সংগতি কৰে। গায়ন কৰে – অহো বাবা, আপোনাৰ লীলা... কি লীলা? কেনেকুৱা লীলা? এই পুৰণি সৃষ্টিক সলনি কৰাৰ লীলা। এয়া জনা উচিত নহয় জানো। মনুষ্যই জানিব নহয় জানো। পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলকহে সকলো কথা বুজায়। পিতা নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হয়। তোমালোককো নলেজফুল কৰি তোলে। তোমালোক ক্ৰমানুসৰি হোৱা। স্কলাৰশ্বিপ লওঁতাক নলেজফুল বুলিয়ে ক'ব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(১) সদায় এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আমি আত্মাসকল মেল (পুৰুষ) হয়, আমি পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পঢ়া পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে।

(২) গোটেই সৃষ্টিত যিয়েই এক্ট (কৰ্মকাণ্ড) চলে, সেয়া সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক হয়, ইয়াত পুৰুষাৰ্থ আৰু প্ৰালন্ধ দুয়োটাই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পুৰুষাৰ্থ অবিহনে প্ৰালন্ধ পাব নোৱাৰি, এই কথাটো ভালদৰে বুজিব লাগে।

বৰদান: পবিত্ৰতাৰ গুঢ়াৰ্থক জানি সুখ-শান্তি সম্পন্ন হওঁতা মহান আত্মা হোৱা।

পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰ মহানতাক জানি পবিত্ৰ অৰ্থাৎ পূজ্য দেৱ আত্মা এতিয়াৰ পৰাই হোৱা। এনেকুৱা নহয় যে অন্তত হৈ যামগৈ। এয়া বহুত সময়ৰ পৰা জমা কৰি থোৱা শক্তি অন্ত সময়ত কামত আহিব। পবিত্ৰ হোৱাতো কোনো সাধাৰণ কথা নহয়। ব্ৰহ্মচাৰী হৈ আছে, পবিত্ৰ হৈ গ'লো... কিন্তু পবিত্ৰতা হৈছে জননী, সংকল্পৰে, বৃত্তিৰে, বায়ুমণ্ডলৰে, বাণীৰে, সম্পৰ্কৰে সুখ-শান্তিৰ জননী হোৱা – ইয়াকে কোৱা হয় মহান

আত্মা।

স্লোগান:

উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ সকলো আত্মাক দয়াৰ দৃষ্টি দিয়া, ভাইব্ৰেচন (প্রকল্পন) বিয়পোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!